Om Lulas seger i brasilianska presidentvalet

(Artiklar ur *Sidecar* och *Jacobin* om Luiz Inácio Lula da Silvas valseger.)

Mario Sergio Conti: Fjärde akten

(Ur Sidecar, 30 oktober 2026. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Andra omgången av Brasiliens presidentval 25 oktober ledde till flera historiska resultat. Mer än 128 miljoner människor röstade, och den totala andelen nedlagda röster, förstörda valsedlar och blanka röster var rekordlåg. För första gången vann den som kom tvåa i första valomgången den andra omgången, och säkrade en exempellös fjärde president period åt Lula. Utöver dessa milstolpar utgör resultatet inte bara en dramatisk vändning i landet – en återkomst som få förutsade – utan också en viktig politisk omsvängning i regionen: Brasilien har för tillfället bromsat den latinamerikanska yttersta högerns framryckning (i Argentina och El Salvador) och högerns framryckning mer allmänt (Chile, Bolivia, Peru, Colombia, Ecuador och Venezuela).

Kandidaterna utgjorde en stark kontrast. Lula, som nu är 81 år gammal, föddes i extrem fattigdom och började arbeta 12 år gammal, och utbildade sig senare till metallarbetare. Som stridbar fackföreningsaktivist fängslades han under diktaturen för sin roll som strejkledare, innan han 1980 grundade Arbetarpartiet (PT). Hans motståndare, 45-åringen Flávio Bolsonaro, har sin far, den pensionerade kaptenen i armén och tidigare presidenten Jair Bolsonaro, att tacka för sin politiska karriär. Flávio är en privatutbildad ”entreprenör” utan företag, och advokat med få klienter – bland dem en militärpolisofficer som anklagas för att ha dödat en 5-årig flicka – och Lula 21 år gammal in i Rio de Janeiros lagstiftande myndighet. Hans politiska bana har kantats av konflikter: han gav en officiell medalj till en före detta militärpolisofficer som blev kontraktsmördare, hans parlamentskontor anställde mördarens mor. Efter att hans far blev president 2019 valdes sonen Bolsonaro in i senaten, även om han är mer känd för skumma fastighetsaffärer än för några lagstiftande bedrifter.

Lulas kampanj under den första omgången var oinspirerad. Till skillnad från valet 2022 där han avsatte Jair Bolsonaro – som sedermera dömdes till 27 års fängelse för ett kuppförsök och för närvarande sitter i husarrest – slöt Lula inte en allians med centristiska partier, utan ställde bara upp under PT:s fana med stöd från en koalition av små vänstergrupperingar. Hans kampanj försvarade de sociala program som förknippades med hans tidigare presidentperioder, men den tredje perioden saknade något definitivt framsteg som han kunde samla väljare kring. PT-ledningens till synes hoppfulla syn på Brasiliens sociala och ekonomiska omständigheter verkade vara avskild från verkligheten. ”Bolsa Família”, det program för överföring av pengar som Lula införde 2003, och som gynnade nästan 20 miljoner familjer med låga inkomster – 50 miljoner människor – har inte justerats sedan mars 2023. Den senaste lagstiftningen om internetspel har lett till mycket höga skuldnivåer. Priserna på livsmedel har stigit och drabbar fattiga hushåll hårdast. Kanske på grund av

dessa orsaker uppmuntrade inte PT till några gatudemonstrationer, frånsett en handfull oengagerade tilldragelser, trots att de ledde i opinionsundersökningarna.

För sin del framkastade Flávio Bolsonaro möjligheten att skära ner på utgifterna för sjukvård, utbildning och till och med ”Bolsa Família”, även om han senare backade på detta. Han lovade att lätta på restriktionerna för skogsavverkning i Amazonas, underlätta utvinningen av mineralresurser och alliera Brasiliens intressen med USA:s. Hans program fick stöd från finansvärlden, stora industriägare och jordbruksföretag, medan Meta anklagades för att manipulera algoritmer i sociala media till hans fördel. Hans dragningskraft på stora delar av befolkningen härrörde ur hans löfte att ha en hård linje mot brottsligheten, och anamma samma modell med massinterneringar som Bukele hade infört i El Salvador. Om han vann lovade han att benåda den äldre Bolsonaro och gå uppför backen till Planalto [presidentpalatset] arm i arm med honom. För att markera slutet på Lula-eran skulle han få presidentgördeln från sin far istället för från den avgående presidenten som etiketts-reglerna föreskriver.

Kampanjen under den första omgången dominerades av en stor korruptionsskandal med utlöpare till hela den politiska klassen och över hela landet. Under Jair Bolsonaros regering fick Banken Banco Master väldigt fria tyglar av finansmyndigheterna, och drev ett Ponzibedrägeri och använde kapital från lokala och statliga regeringspensioner – inklusive från staten Bahia, som styrdes av PT. Svindleriet samlade ihop 2 miljarder dollar och inbegrep politiska partier, parlamentsledamöter, guvernörer borgmästare, domare, medieföretag, evangeliska kyrkor, advokater och tjänstemän på centralbanken. Bankens ägare, Daniel Vorcaro, lade ut 25 miljoner dollar för att anlita en advokat-firma som ägdes av hustrun till en domare i Högsta domstolen, Alexandre de Moraes. Känd bland folk som Xandão (”Store Alex”) beordrade Moraes att Jair Bolsonaro skulle arresteras, och har ställt till kontroverser genom sin aggressiva användning av censur och åtal mot politiska motståndare. Vorcaro överförde också enorma summor till tre andra domare i Högsta domstolen, och använde också pengar i övermått på orgier för Brasiliens politiska elit. Flávio Bolsonaro drogs själv in i affären: tidigare i år publicerades en inspelning av ett telefonsamtal där han bad Vorcaro om 24 miljoner dollar för att finansiera en film om hans far. Master-skandalen minskade Högsta dom-stolens trovärdighet men saktade inte in Bolsonaros ständiga ökning under opinionsundersökningar innan valet.

Fram till strax innan den första omgången den 4 oktober behöll Lula sin lilla ledning. Valkvällen blev en chock: Flávio blev störst med 47% mot Lulas 45%, en marginal på 2,2 miljoner röster. PT led också ett förkrossande nederlag vid valen till den lagstiftande församlingen, och tappade mark både i senaten och deputeradekammaren. Ingen av partiets kandidater från det gamla gardet blev återvalda. ”PT:s era är slut”, skröt Flávio Bolsonaro. Chockad kastades Lulas kampanjledning in i oreda.

Men svaret på gräsrotsnivå blev ett helt annat. Spontana demonstrationer bröt ut och skingrade på några dagar den förhärskande dysterheten. Små möten växte till församlingar och demonstrationer som inom kort spreds i hela landet. Santos, vid kusten i staten São Paulo, utgör ett tydligt exempel. Staden har sedan 1800-talet varit hemvist för Sydamerikas största hamn och exporterar kaffe till hela världen. Den har en lång tradition av arbetarorganisering och vänsterpolitik, som får stöd från oljeindustrin i den angränsande Cubatão. Två dagar efter den första omgången var oljearbetarnas fackförening värd för en diskussion om hur man skulle förhålla sig till den andra omgången. Man

förväntade sig cirka 50 personer. Istället dök 200 upp, och antalet växte snabbt till 500, som översvämmade fackföreningens lokal och fyllde gatan utanför. Studenter från Unifesp, São Paulos federala universitet som hade grundats under Lulas första presidentperiod, och demonstranter som leddes av transportarbetarfacket anslöt sig till mötet i det fria. ”Innan jag visste ordet av var det 3.000 personer på gatan”, berättar Kris Mackleiny, en arbetare från [oljeföretaget] Petrobas som improviserade ett glödande tal.

Samma dag höll det sedan länge etablerade Nationella studentförbundet, som representerar 6 miljoner universitetsstudenter i hela Brasilien, ett möte i Rio de Janeiro. En stor folkmassa samlades och beslutade att starta massmöten för Lula över hela landet. Inom fyra dagar ägde minst 350 studentdemonstrationer rum. En gång i tiden var universitetsstudenter koncentrerade till delstaternas huvudstäder, men utbyggnaden av federala universitet och tekniska skolor under de senaste decenniernas PT-regeringar har spridit dem till medelstora städer och städer i inlandet. ”Arbetare, se här: vi kämpar för att era barn kan få en utbildning”: utan någon ledning från det nationella ledarskapet kunde denna ramsa höras under ett oräkneligt antal möten. Tusentals arbetare anslöt sig till rörelsen, från fabriksarbetare i Barureri och Volta Redonda till butiksbiträden på livliga affärsgator och affärsdistrikt i hela Brasilien.

Höjdpunkten för mobiliseringarna kom följande söndag, 11 oktober. Lulavänliga förkämpar samlades i stort antal längs São Paulos Avenida Paulista, en 3 km lång gatsträcka som sedan länge har varit den traditionella demonstrationsvägen, och under det senaste decenniet ofta scenen för yttersta högerns agitation. Anslutningen påminde om 1980-talets demonstrationer som krävde direkta presidentval. Protester i jämförbar skala och intensitet rapporterades från hela landet, från Recife till Porto Alegre.

Stridsropet kom från olika ”fandom” – internetgrupper – mer än genom de politiska partiernas eller fackföreningarnas vanliga insatser. Kort efter resultatet i den första omgången hjälpte kongressledamoten och Lulas allierade André Janones till att förvandla en Whatsapp-kanal till en massiv ”Lula-armé” som snabbt växte till mer än 10 miljoner följare, som samordnade aktioner och spred virala videor och hashtaggar. Trots att den tillfälligt stängdes ner efter ingripanden från domare som Jair Bolsonaro hade utsett, utgjorde detta enorma nätverk ett bevis för att *lulismo* nu var en viktig del av den digitala sfären som hade varit avgörande för Bolsonaros seger 2018. Den enorma vågen av folkliga demonstrationer stimulerade ytterligare deltagande på internet. Intryck och entusiasm kombinerades och skapade ett utomordentligt starkt politiskt intresse.

Vad fick så många människor, inklusive sådana som vanligtvis var ointresserade av politisk aktivism, att skaka av sig sin apati och gå till handling? Det finns inget definitivt svar, men det går att ge några hypoteser. Först var det frågan om demokrati. Flávio Bolsonaro och hans anhängare har upprepade gånger ifrågasatt demokratiska institutioner, uttryckt beundran för auktoritära personer och försvarat den brasilianska militärdiktaturens arv. Han och hans familj har kommit att symbolisera en djupt hotfull politisk stil. Många fruktade att förföljelser mot vänstern, fackföreningarna, intellektuella och artister skulle återuppstå. Bolsonaros nära band till trumpismen, hans tillåtande inställning till vapeninnehav och hot att avveckla socialhjälp och arbetarrättigheter bidrog alla till denna oro. Minnen av pappa Bolsonaros vårdslösa hantering av Covid19-pandemin är också levande.

Men dessa faktorer kan inte ensamma förklara den dramatiska omsvängningen mellan de två

omgångarna. Upproret som drev på dem leddes inte av PT, som allmänt uppfattades som en trångsynt byråkrati som inte har kontakt med unga. Janones är medlem i miljöpartiet Rede, medan lagförslaget om att införa femdagars arbetsvecka lades fram av Erika Hilton, en transperson och deputerad från PSOL, ett parti till vänster om PT. Men nederlaget vid den första omgången skakade även om Lula och fick honom att gå till handling. Han svarade genom att öka ”Bolsa Famílias” utbetalningar, skaka om sin kampanjorganisation, ge eldiga intervjuer till Janones och öka investeringarna i projekt för att skydda de fattiga. Ekonomer beräknar att han öste ut mer än 72 miljarder dollar på sociala förmåner under perioden som föregick valet.

Dagen före andra omgången samlades beslutsamma folkmassor återigen längs São Paulos Avenida Paulista och Avenida Atlântica, samt på stranden Copacabana i Rio. Spänningen var hög, med opinionsundersökningar som förutspådde ett jämnt val. Lulas anhängare var särskilt synliga på gatorna: klädda i rött och bärande på banderoller delade de ut flygblad. Ungdomar hjälpte äldre som inte hade röstat vid den första omgången att komma till vallokalerna. Barn och barnbarn körde rullstolar och hjälpte släktingar som var sjuka och hade svårt att röra sig. I São Paulos utkanter organiserade lokala kommittéer barnpassning åt mödrar och mor- och farföräldrar så att de kunde gå och rösta.

Elektronisk röstning gjorde att rösträkningen blev klar på några timmar, och under väntetiden byttes kandidaterna upprepade gånger om i ledningen. Men slutresultatet var avgörande, Lula fick 64,2 miljoner röster (51,8%), omkring 10,4 miljoner mer än vid den först omgången och 4 miljoner fler än sin motståndare, som fick 60 miljoner röster (48,2%). Flávio vägrade gå med på resultatet, och hävdade att det var valfusk eftersom tiden för röstning hade utsträckts i en del städer på grund av att brist på offentliga bussar förhindrade väljare att komma fram till röstlokalerna. Men de röster som kom in efter att tiden för röstning gick ut, utgjorde bara 34.000 röster, inte mer än 0,27% av väljarkåren i de berörda samhällena.

7 minuter eter att resultatet tillkännagavs beordrade domare Moraes att Flávio Bolsonaros pass skulle beslagtas, eftersom han kanske skulle fly från landet för att undvika åtal för korruption och penningtvätt. Det är oklart varför det inte gjordes några försök att göra det medan han var kandidat. Trots att Flávio sa att han skulle stanna i Brasilien flydde han över gränsen till Javier Mileis Argentina, och flydde senare till Miami, där Trump-administrationen har givit honom tillåtelse att stanna. Vid ankomsten förkunnade han att han var Brasiliens ”verkliga valda president”, ett påstående som inom en halv timme ändrades till ”ledare för Brasilien”. Den internationella yttersta högern samlades för att skydda sin unga skyddsling, även om Trump hittills inte har gått hela vägen och erkänt honom som legitimt statsöverhuvud som han gjorde med [den venezuelanske politikern] Juan Guaidó.

Resultatet är inte bara en personlig seger för Lula. Det visar vilken förmåga en bred, improviserad koalition av arbetare och ungdomar har att försvara ett politiskt projekt som de ansåg vara hotat. De utmaningar som Lula, PT och det brasilianska folket står inför är enorma: förbättra levnadsstandarden, öka den sociala jämlikheten och främja utvecklingen mot bakgrund av ekonomisk kris, politisk oro, hinder från den högerdominerade lagstiftande församlingen och en allt aggressivare amerikansk imperialism. Finansmarknaden visade omedelbart sitt missnöje med valresultatet, och börsen i São Paulo rasade på måndagen med 14% och [valutan] real drabbades av sitt kraftigaste fall på flera decennier. Den folkliga rörelse som hjälpte Lula att komma över linjen har inte minskat

Brasiliens politiska konflikter. Snarare utgör den ett nytt skede under kampen om demokrati, sociala rättigheter, ekonomiska prioriteringar och landets framtida riktning. Men nu finns det en grundläggande skillnad mot den senaste tiden: det finns hopp.

Hugo Albuquerque: Lulas överraskningsseger är en stråle av hopp i en mörk värld

(Ur Jacobin, 26 oktober 2026. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Lulas seger över yttersta högern i Brasilien garanterar inte bara den brasilianske presidenten en definitiv plats i den globala demokratins historia utan erbjuder också värdefulla lärdomar för socialister över hela planeten – *Jacobins* redaktionella kommentar.

Efter en fantastisk, inspirerande vändning som drevs av det brasilianska folkets massmobilisering vann Luiz Inácio Lula da Silva sitt fjärde presidentval. Denna bedrift markerar en aldrig tidigare skådad förändring i Brasiliens politiska historia: aldrig tidigare har en kandidat som låg under efter den första omgången lyckats komma tillbaka och segra.

Valet – som ställde Lula mot Flávio Bolsonaro, son till den tidigare presidenten Jair Bolsonaro, som för närvarande sitter fängslad för ett kuppförsök efter sitt nederlag i valet 2022 – präglades av en motbjudande inblandning av Trump-administrationen, och att stora teknologiföretag som Meta agerade skamlöst till förmån för yttersta högern. Allt detta i ett sammanhang där andra ingripanden i regionen från Trump har varit framgångsrika och lett till att presidenter från yttersta högern blivit valda – i synnerhet i Colombia – något som skapade intryck av en oövervinnlig trumpistisk våg i hela Latinamerika.

Lula, som hade förlorat med cirka 2 miljoner röster den 3 oktober, fick mer än 19 miljoner nya röster den 25 oktober, medan Flávio Bolsonaro fick lite drygt 3½ miljoner fler röster än vid den första omgången. Lula ökade sin röstandel i praktiskt taget alla brasilianska kommuner, efter att för bara 3 veckor sedan ha varit helt avskriven. Att det förändrades på så kort tid är en lärdom för socialister i hela världen.

Så byggs en seger

Samtidigt som demonstrationer för Lula inleddes omedelbart efter nederlaget i den första omgången, till stor del pådrivna av studentorganisationer, försökte Arbetarpartiets kampanj knyta an till en ny generation till vänster. På samma gång utlöste den en riktig jordbävning i partiets kommunikationsstrategi, som drogs igång av kongressledamoten André Janones, som nyligen valts som kandidat för mitten-vänsterpartiet Rede.

Omedelbart efter den första valomgången bjöd den nu 80-årige Lula in en helt ny generation av nyligen valda kongresspersoner till Brasilia. Trots yttersta högerns tillväxt på den traditionella högerns och mittens bekostnad vid valet till den lagstiftande församlingen – som hölls samtidigt med presidentvalets första omgång – gjorde vänstern framsteg i Nationalkongressen och fick in

ungdomar som är skickliga på sociala media och kommunikation, vilket gav kampanjen ny energi.

Bland dessa nya stjärnor finns den 21-åriga representanten Ana Elisa – från Brasiliens viktigaste vågmästarstat, Minas Gerais; Erika Hilton, transkvinna som blev omvald med ett rekordstort antal röster; Jones Manoel, en kommunist från Pernambuco (Lulas hemstat); och Guilherme Cortez, en representant som identifieras som ung homosexuell. Alla representerar en generation av unga personer med miljontals unga fans i Brasilien; de är stjärnor i sociala media, trots att plattformens algoritmer gynnar yttersta högerns innehåll.

Men kampanjens mest framstående figur var den 41-årige Janones, som skapade en grupp i Whatsapp vid namn Exército de Lula (Lulas armé). Den växte till mer än 10 miljoner följare, och via den genomförde han organiserad och disciplinerad agitation och propaganda. Nästan var tionde brasiliansk väljare anslöt till en enda grupp på bara 3 veckor. Den gamla intellektuella vänstereliten snäser ofta åt Janones, men ändå har han alltid varit populär hos massorna. Nu har han blivit en riktig kändis.

Utifrån antagandet att Metas algoritm var vinklad mot vänstern, iscensatte Janones stora kampanjer i sociala media, som att uppmuntra Lulas anhängare att publicera foton på sig själva på Instagram iförda det brasilianska fotbollslandslagets tröjor, ett klädesplagg som en gång var symbol för enhet men så småningom togs över av yttersta högern. Ett oräkneligt antal Lula-anhängare anslöt sig till denna aktion och gjorde ett stort intryck på sociala media dagen innan Flávio Bolsonaros miss-lyckade demonstration på Avenida Paulista, en viktig knutpunkt i staden São Paulo.

Strategin blev en succé. Janones använde lekfullt yttersta högerns militära språkbruk och talade om sina anhängare i Lulas Armé som ”soldater”. Detta drag gick bortom algoritmerna och undergrävde de senaste årens symbolik, där Bolsonaros familj mobiliserade sin enorma bas med hjälp av militär terminologi – en naturlig metod med tanke på att Bolsonaro och många av hans centrala figurer bakom scenen är eller har en gång varit militärer.

För första gången har den brasilianska yttersta högern blivit undanträngd

Även efter sitt nederlag 2022 var yttersta högern fortfarande en stark kraft på sociala media, understödd av en kombination av effektiv kommunikation och att behandlas förmånligt av plattformarnas moderföretag. Under Lulas presidentperiod har inlägg av kongressledamoten Nikolas Ferreira, som är positiv till Bolsonaro, fått större uppmärksamhet än internationella popstjärnor. Det utnyttjades för att föra en smutsig men ytterst effektiv oppositionskampanj mot Lulas administration.

Medan Lula verkade sitta fast i en rad politiska felsteg efter att 2022 ha gjort en heroisk återkomst till presidentposten i ledningen för koalitionen Breda fronten, såg hans motståndare ut att vara oövervinnliga på sociala media och effektivt knutna till det brasilianska folket. Givetvis hade kritiken från yttersta högern föga att göra med de problem som Lulas tredje administration stod inför. Istället utnyttjade Bolsonaros allierade regeringens relativa impopularitet för att befrämja sitt eget program för att avveckla den brasilianska demokratin.

Efter att ha besegrat Bolsonaro 2022, en seger som var ett eko av hans egen politiska återkomst från tiden som president på 2000-talet, verkade Lula vara fångad som i ett scenario ur filmen *Måndag*

hela veckan, där varje regeringskris förstärktes av yttersta högerns massagitation. Märkligt nog har denna stagnation upphört först under de senaste tre veckorna. Janones' strategi var en frisk fläkt som lyfte miljontals aktivister ur en kanske dödlig depression, med tanke på – som den erfarne journalisten Luiz Carlos Azenha sa – den överhängande risken för att fascismen skulle återkomma. Janones' vansinniga 24-timmars sändning innan valet föregicks av direktsändningar på internet med miljontals tittare där många brasilianska artister gav prov på det kanske bästa av Lula och Brasilien. Från och med då förlorade högern sitt behagliga monopol på kommunikation.

Lula har återigen nått fram till massorna, för första gången sedan han återvände till presidentposten. Men denna fjärde presidentperiod måste föra med sig ett annorlunda regerande. Det kommer att krävas ett förhållningssätt som ligger närmare hans första två perioder, där Lula lyckades bestämma villkoren för debatten i landet, men det behövs också en mer intensiv dialog och aktioner med de brasilianska massorna som vann valet åt honom. Allt detta äger rum i en värld som bokstavligen står i brand. Ekonomin kommer att bli ett problem, och Lula kommer att bli tvungen att konfrontera en borgarklass som vill ha en brutalare kapitalism som aldrig har setts förut, ens i Brasilien.

För de som den 25 oktober såg Flávio Bolsonaro agera som om han redan vore president, var Lulas överraskningsseger en historisk lättnad. För de som har upplevt de senaste veckorna i Brasilien – deltagit på massdemonstrationer som aldrig tidigare har upplevts i landets parlamentariska historia, och som blev allt ursinnigare efter varje debatt mellan Lula och Flávio liksom mot högerledarens grymma och gränslösa arrogans – är i slutändan det avgörande ordet hopp.

Branko Marcetic:
Lulas seger är ett nederlag för Donald Trump och MAGA

(Ur Jacobin, 26 oktober 2026. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Precis som Trump-administrationen tidigare har gjort i hela Latinamerika, arbetade den öppet för att besegra en vänsterregering i Brasilien och ersätta den med en yttersta högern-regering. Lulas seger innebar att Trump misslyckades.

Luiz Inácio Lula da Silvas valseger igår kväll hyllas vida omkring som en av vår tids största politiska comebacker: för första gången någonsin har en brasiliansk presidentkandidat kommit tillbaka efter att ha förlorat första omgången. Och det uppnåddes med stöd av en nyuppväckt brasiliansk vänster och en nylanserad digital strategi av en kandidat som hade suttit i fängelse så nyligen som 2019.

Men det som är särskilt imponerande är att det krävde att Lula inte bara skulle besegra de mäktiga krafter som har samlats mot vänstern *i* Brasilien, utan också en fientlig administration i Washington som var ute efter att avsätta den från makten från *utanför* landet.

I linje med sin uppdaterade nationella säkerhetsstrategi har Donald Trumps administration under de senaste 21 månaderna varit sysselsatt med att varhelst den kan pressa på för att undergräva vänster-regeringar i Latinamerika, och hjälpa högerauktoritära personer i regionen som liknar dem. Detta

dokument* klargjorde sin avsikt att ”lyfta fram och stärka Monroedoktrinen” och ”belöna och uppmuntra de av regionens regeringar, politiska partier och rörelser som i grova drag ansluter sig till våra principer och strategi”.

Denna strategi har varit galet framgångsrik. Trump använde en kombination av hot och kreditramar för att hålla liv i Javier Mileis kaotiska och impopulära regering i Argentina. Han straffade Colombias vänsterpresident Gustavo Petro innan han stödde högerns presidentkandidat och internerade en av hans högprofilerade kritiker. Han stöder ett högerangrepp på bolivianska regeringstjänstemän med målet att skydda landets höger från korruptionsanklagelser.

Och i Venezuela kidnappade han helt enkelt den sittande presidenten och hotade att göra samma sak med hans efterträdare om hon inte föll på knä.

Det var meningen att Brasilien skulle bli nästa dominobricka att falla. En dag innan röstningen i andra valomgången av presidentvalet rapporterade Reuters att administrationen under perioden innan valet hade arbetat för att undergräva Lula. Enligt den rapporten hade de två tjänstemän från utrikesdepartementet som var ansvariga för denna kampanj uttryckligen sagt till amerikanska diplomater i Brasilien att administrationens slutgiltiga mål var att få tillbaka Jair Bolsonaro – den förra presidenten och far till Lulas motståndare, som nu är diskvalificerad från att ställa upp och avtjänar ett fängelsestraff på 27 år för att ha planerat en kupp – till makten.

Reuters’ rapport var bara en mer eller mindre stark bekräftelse av något som redan var ganska uppenbart. Det var ingen hemlighet vad påtryckningskampanjen mot Lula bestod av, vare sig administrationens smäll med 50% tullar mot Brasilien som straff för åtalet mot Bolsonaro eller dess sanktioner mot en domare i Brasiliens högsta domstol. Hittills har Trump inte officiellt erkänt resultatet, inte ens sedan resten av regionen, inklusive dess högerledare, officiellt har gratulerat Lula.

Till allt detta kan vi troligen också lägga Metas – moderföretaget som äger Facebook, Instagram, and Whatsapp — åtgärder att strypa Lulas och hans allierades sociala media och hjälpa hans rival. Igår publicerade Metas arbetare i Storbritannien ett uttalande som lade skulden på företagets ”chefer och företagsledare”, vars politiska böjelser, skrev de, ”inte har varit någon hemlighet”. Metas VD Marc Zuckerberg är en av ett antal chefer inom teknologibranschen som sedan presidenten återvaldes 2024 har krälat i stoftet för att få hans gillande, och donerat 1 miljon dollar till hans installationsceremoni och stått bakom honom under tilldragelsen. De har förnedrat sig så mycket att Trump sägs ha hånat Zuckerberg och skrutit inför folk om hur han ”kysste mitt arsle” innan han visade upp sina fjäskande texter.

Så det är inte bara ett stort nederlag för den brasilianska högern utan också för dess motsvarighet i MAGA i USA. Brasilien är Sydamerikas största land, dess geopolitiska betydelse syns i det faktum att inte ens grannländernas högerregeringar väljer att stöta bort Lulas regering genom att gå med på Trumps senaste parodi om ett stulet val.

Att ha störtat en vänsterledare skulle ha varit ett viktigt pris för Trumps ”Donroe-doktrin”; istället har det visat att hans makt att utforma politiken ens på USA:s närmaste ”bakgård” är begränsad. Samtidigt har Lulas regering svarat med trots, och formellt anklagat Washington för att ha lagt sig i

* Se Trumps nya Nationella säkerhetsstrategi - USA-imperialismens plan på en multipolär värld, på marxistarkiv.se – öa.

valet och nekat visum till två amerikanska tjänstemän som den sa bland annat var inblandade i dessa ansträngningar. När Trump har vägrat att erkänna Lulas seger, ryckte en av Lulas tidigare rådgivare på axlarna.

”Hela världen har redan reagerat. USA kan inte gå mot valresultatet”, sa han, innan han antydde att Brasilien var redo för ett dåligt förhållande till Trump-administrationen om det skulle behövas.

Vi ska inte överdriva [USA:s] nederlag. Lula kanske vann – en stor seger, både för den brasilianska vänstern och för alla som har intresse av att ha en planet som är beboelig för mänskligt liv – men han kommer att tvingas regera med en kongress där den Bolosonaro-trogna yttersta högern dominerar, en svår position som kan bli ännu svårare av ett bittert Washington som fortfarande är ute efter att besegra en framstående vänsterledare.

Men Lulas seger ger vänstern i Brasilien en sportslig chans. Och om inte annat är det inte någon liten milstolpe att en latinamerikansk stat för första gången har givit Trump-administrationen en näsbränna när den försökte blanda sig i sina grannars angelägenheter.